

HT 2009, vrijdag 22 mei.

Sinds 1996 levert de Laura G strijd op en met de Waddenzee. Het ene jaar gaat het ons beter af dan het andere jaar. Oorzaken zijn: golfslag; tij; wind; starttijd; conditie; motivatie; teamspirit; teamsamenstelling; onderling gevecht met collega's uit Vlissingen en Rotterdam of een combinatie van deze factoren. Dit jaar was een goed jaar. Weliswaar klokten we niet de beste tijd, maar behaalden wel de hoogste positie sinds we meedoen. Met handicap roeiden we naar de 58e plek. Eindelijk in het linker rijtje! Kijken we naar de snelste tijd dan zien we dat we als 27e zijn geëindigd. 130 sloepen staken dit jaar de Waddenzee over.

Het verslag: De ploeg bestaat dit jaar uit stuurman Marielle en de roeiers Roelof, Rick, Roy, Caat, Klaas, Hans (gastroeier), Peter en Dirk. Ons startschot klinkt om 09.15. In onze groep van 10 starten ook de Lootsman van Rijnmond en de Willem van Scheldemonden. Die zullen we wel niet meer zien, is onze gedachte, bescheiden als we zijn. Eerdere resultaten van dit jaar onderbouwen die gedachte. We zouden ons later nog altijd kunnen beroepen op onze slechte startpositie ten opzichte van hen. Buitengaats worden we opgevangen door onze vaste volgboot van de laatste jaren: de DWK. Het moment van uitlopen van Harlingen valt altijd tegen. Door de aanhoudende westenwind van de afgelopen dagen staat er een lekker zeetje. Vanaf de volgboten moet het een spectaculair beeld geven, voor ons is het gelijk al alle zeilen bij om in het ritme te blijven. Je ziet sloepen om je heen die na een duik in één klap stilliggen. De Willem heeft duidelijk meer moeite met de zee dan wij, want reeds voor de Pollendam gaan we hem voorbij. Hé, dan doen we het niet zo slecht! De Lootsman zien we ook in een ooghoek opdoemen. Het lijkt alsof hun stuurman ons even kritisch observeert, ons weegt en dan z'n ploeg het seintje geeft: Go! De afstand wordt inderdaad wat groter, maar niet voor lange tijd. Marielle telt ons naar de Rotterdamers toe en even voor we de Blauwe Slenk oproeien hebben we de Lootsman te pakken. De verwoede aanmoedigingskreten en hevig getoeter van hun volgboot lijken ons meer te inspireren dan de Rotterdamse collega's. D'r op en d'r over, zeggen ze bij het wielrennen. We lopen gestaag op hen uit en ook passeren de Kaatje, Epoxydus, Amanteus en vele, eigenlijk ongekend vele, andere boten. Sloepen die ons normaliter inhalen, zien we (nog) niet. En voort gaat het. Rick, Roy, Roelof en Marielle tellen de Laura slag op slag richting Terschelling. Marielle _ scheert langs boeien zoals Joop de grachtenhindernissen neemt. Enkele roeiploegen hopen we na wat kamikazeacties vanavond niet tegen te komen. Op de brede Vliestroom waaiert het geheel even uiteen. Een aantal sloepen zoeken de Richel op om wat meer van de stroom te profiteren, anderen kiezen weer voor de kortste weg. Het maakt allemaal niet zo veel uit. Het Griend verdwijnt langzaam uit zicht en Marielle ziet de Brandaris prominenter in beeld verschijnen. De volgboten scheiden zich van de sloepen en in redelijke eenzaamheid wordt de scheidingston van het Vliestroom/Schuitengat gerond. De ton waarmee we in 2005 een heroïsche strijd leverden. In dat jaar bereikten we slechts met 38 andere sloepen na bijna 5 uur harken Terschelling. Het Schuitengat is een feest. Geen sloep ligt ons dwars en vriendelijk groetend naar een enkel zeehondje en aantal bakens van vlees en bloed sturen we voor de wind op Terschelling aan. Op de eeuwige vraag: Hoe ver nog?, antwoordt Marielle steevast: Nog 200 meter. Dat de afstand altijd veel groter is dan de stuurman zegt, went een roeier aan. Het zal z'n reden wel hebben. Opmerkelijk fit ogend (woorden van een Scheldemondloods op de kant) – maar schijn bedriegt wel eens - passeren we de havenhoofdjes en met een welgemeend en verdiend applaus passeren we de finish. We hebben een goed gevoel en dat zullen we nog een paar dagen houden ook.

Daarna. Nu de ruim 33 kilometer van de HT weer achter ons liggen kunnen we Terschelling weer beleven. Met elkaar of een beetje apart. De bedjes staan dit maal nogal verspreid over het eiland. De volgende dag komen we er evenwel achter dat Terschelling niet zo groot is. Op de Waddeneilanden schijn je altijd te moeten fietsen en zo ontmoeten we elkaar weer in Midsland aan zee, in Midsland zelf, in het Heartbreak hotel en uiteindelijk zijn we 's avonds met z'n allen in de feesttent om Klaas te fêteren. Als één van de volhouders (10 x HT) krijgt hij een medaille uitgereikt. En dan volgt de prijsuitreiking. Heel even denken enkelen van ons te horen: 13e plaats.....Loodswezen. HOERA. Later blijkt dat het Sloepwezen deze plaats verdient. Hebben we toch even een mooi moment gehad, zegt Dirk. Andere mooie momenten zijn er als collega's van Rotterdam en Vlissingen en ook de Corusploeg ons complimenteren met ons roeien. Daar nemen er nog maar ééntje op. Om 1 uur 's nachts is de HT 2009 geschiedenis.